

متن پرسش

یا مُنْقِدَ الْغَرْقَى وَ یا مَنْجَى الْهَلْکَى. سلام و عرض ادب: در قرآن می فرماید: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرٍ لِمَنْ كَانَ لَهُ قَلْبٌ» (ق/۳۷) در این قرآن، ذکر و هوشیاری و بیدارباشی است برای کسی که او را قلب است. استاد، مگر نه این است که انسان به قرآن مراجعه می کند تا قلبش زنده شود؟ پس با توجه به این آیه، عملاً کسی نمی تواند از طریق قرآن دارای قلبی زنده شود! چون خودش می فرماید «اگر قلب داشته باشی» این قرآن برای ذکر و بیدارباش خواهد بود. و الا فلا. این مسأله را چگونه حل کنیم؟ شبیه همین مسأله در آیه ی شریفه «وَ نُزِّلَ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَ رَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَ لَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا» هم هست. بالاخره ما به قرآن رجوع می کنیم تا انواع ظلم ها و ظلمات وجودی ما را برطرف کند. چرا باید خسارت در پی داشته باشد؟ عذرخواهم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! همان طور که قرآن می فرماید: «ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ» منتها پس از آن تقوای اولیه که همان طالب حقیقت بودن است، بنا بر آن است که همان طور که می فرمایید اگر قلبها آماده باشد، این قرآن سخنها با آنها دارد وگرنه اگر کسی خواست ایراد بگیرد «لَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا». موفق باشید